

Vilhelm Lassen: Da det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds (Benzon) nu ogsaa er kommet tilbage til det Udtryk af mig, som den højtærede Finansminister ogsaa omtalte i Eftermiddagsmødet, vil jeg dog, for at det ikke tilsyneladende skal slaas fast, at jeg har sagt noget ganske andet, end hvad jeg har sagt, protestere imod denne Udtalelse. Det ærede Medlem sagde, at jeg uden videre havde givet Anvisning paa, at Formue- og Indkomstskatten, kunde vi vente, vilde stige op imod en Højde af $13\frac{1}{2}$ pCt. Nej, jeg har, da jeg nævnedes de $13\frac{1}{2}$ pCt. udtrykkelig sagt, at dette ikke var noget anbefalelsesværdigt, og jeg har kun til Sammenligning fremhævet det, idet jeg sagde, at jeg neppe kunde tænke mig, hvis Statens Krav i Løbet af en Række Aar gjorde det nødvendigt, at Skatten skulde stige, at $2\frac{1}{2}$ pCt. af de største Indtægter var det højeste, man kunde naa til her i Danmark. Jeg har udtrykkelig i denne Sammenhæng bemærket, at vi en Række af Aar ganske vist vilde være nødte til først at vænne os til det, vi nu faa. Jeg tror, at denne Udtalelse er ikke blot demokratisk, men ogsaa politisk forsvarlig.

Hammerich: Jeg skal ligesom andre ærede Talere indskrænke mig til et kort Svar til enkelte, der have rettet bestemte Udtalelser til mig. Først kom det ærede Medlem for Hillerød (Dinesen) med en Del Bemærkninger til mig, som jeg ikke hårte, men som jeg senere har gjort mig bekendt med, og hvis Hovedindhold sikkert var dette, at vi Byrepræsentanter, der mene, at disse Love ere lidt strenge mod os, kunne have det saa godt; vi skulde have slaacet til i tidligere Tid, saa kunde vi være komne billigere fra det. Ja, min Hovedindvending mod disse Love har nu ikke skrevet sig fra, om de have været lidt mere eller mindre billige for mig selv og for andre, hvis Interesse jeg gerne vilde varetage, nej, min Hovedindvending mod dem har været, at jeg finder dem ikke fornuftige over for Staten og ikke retfærdige over for Befolkningen som Helhed, og det Skattegrundlag, der fremkommer, vil ikke være et ønskeligt Grundlag at bygge paa i Fremtiden. Jeg har bl. a. af denne Grund udtalt mig mod den absolute Bortkastet af Gammelskatten og hører til de Medlemmer af Højre, som ikke nogen Sinde have fundet det Skridt, der blev foretaget af mine Partifæller i Landstinget, særlig fornuftigt; men ved Siden af det kunde jeg dog se, at der i det

Skridt laa en virkelig betydningsfuld Reform, ja maaske var noget af det eneste, der gør, at man kan kalde det, vi staa over for, for en virkelig Skattereform. Der laa dog i det et Krav om, at faste Ejendomme ogsaa skulde yde Skat til Staten, og der blev banet en Vej til, at Ejendomsbesidderne komme til at yde til Staten i et til enhver Tid nogenlunde retfærdigt Maal. Der er jo nemlig ingen Tvivl om, at faste Ejendomsbesiddere have ganske særlig Nytte af den Sikkerhed, Staten byder, og der er heller ingen Tvivl om, at en stor Mængde af de Foranstaltninger, Staten foretager, kommer ikke blot Samfundet i sin Helhed til gode, men ofte i første Række kommer de faste Ejendomsbesiddere til gode. Naar der bygges en Jernbane, ja saa stiger derved i mange Tilfælde Ejendommens Værdi til Fordel for disse faste Ejendomsbesiddere, og det er da ganske korrekt, det er da noget ganske heldigt, der er kommet frem, at i det Maal, Ejendommene stige, ville de komme til at skatte yderligere til Staten. Skulde Foranstaltningen paa den anden Side føre til, at Ejendommene tabe i Værdi, saa falder Skatten. Der var derfor virkelig noget af en betydelig Reform i det, og noget deraf er jo dog bevaret, skønt jeg indrømmer, at man er gaaet den forkerte Vej ved yderligere at reducere Ejendoms-skylden, og derved gør den Statsgave til Ejendomsbesidderne, som jeg stadig kalder det, endnu større end efter Landstingets Flertalsforslag. Men i alt Fald er der ingen Tvivl om, at den Statsgave, som jeg maa antage, at det ærede Medlem særlig mente, at jeg med andre burde have sluttet os til, og som han var vel ikke fader, men dog — ja hvad skal jeg kalde det? — Medsvoger til, nemlig den, der laa gemt i Skattekommissionens Forslag, den gik absolut videre i Retning af Statsgave. Som det ærede Medlem for Nørre-Sundby, der nys havde Ordet, med Rette udtalte, gik den jo ud paa at forære baade Gammelskatten og de andre faste Skatter til Kommunerne og derigennem, som han med Rette udtalte, ogsaa til Skatteyderne, thi Skatteyderne til Stat og Kommune ere i det store og hele de samme. Naa, ganske vist vedblev den i Formen at bestaa som en Statsskat, men vi ere jo alle sammen enige om, at det var noget af en Komedie: Gammelskatten skulde vedblive at være en Skat til Staten og skulde derfor indbetales paa Amtstuen, men det var jo blot for at den kunde bevare Hartkornsejernes kvalificerede Indflydelse paa Landstingets Sammensæt-